

Artikel i Västerbottens Folkblad 7 mars 2009.

DIKANÄS Vintern 1958/1959 var snörik.

Som synes på bilden har Ingemar och Bo-Gösta trots det gjort ännu ett timmerlass klart för transport ner till Dikasjön.

– Det var vansinnigt med snö där, minns Bo-Gösta Anundsson, 50 år senare.

Bo-Gösta var en del i det kocklag med nio eller tio huggare som vintern -58/59 avverkade vid Stortjärnen vid södra sidan av Dikasjön. Han kommer ihåg då Lennart Sehlin besökte honom och Ingemar Vesterlund.

– Det måste ha varit i januari eller februari, i alla fall före fettisdagen. För jag minns att det efter det blev omslag i vädret, och sedan så vansinnigt med tö. Vi hade ju lastat klart då Lennart kom och skulle ta den där bilden.

Snön går upp till midjan på Ingemar och Bo-Gösta. Och han kommer ihåg att det var tungjobbat den vintern.

– Det var vansinnigt med snö. Jag tippar att det var minst 1,20. Det var svårt att ta upp vägarna med traktorn. Vi körde ju lasset därifrån och la det på Dikasjön, och det var väl en tre, fyra kilometer.

Men Ingemars Ferguson-traktor var lätt, vilket underlättade timmerkörningen i den djupa snön.

– Det var en helbandare så det gick ju skapligt. När vi hade kört igenom en gång var det bara att trampa till och köra för fullt. Den var otrolig på att gå där. Med dåtidens mått var det mycket att köra med.

Bo-Gösta är i dag 69 år och bosatt i Grönfjäll. Inte långt från platsen där bilden togs för 50 år sedan, och där han arbetade den vintern.

– Vi var där länge. Vi började före jul och var uppe ända till påsk, säger han.

Det var mest gran som kördes ned på Dikasjön. Det växte också några "tjurtallar", men de lämnades oftast kvar.

"Gammskog" i kombination med djup snö gjorde dock att skogsarbetarna fick slita ordentligt för att få jobbet gjort.

– Vi lastade för hand så det är givet att det var jobbigt. Men man blev stark. Man "rådd ju ve sig själv" så småningom. Man behövde i alla fall inte lyfta skrot då.

DAVID SANDSTRÖM VF